

a prováděl pravidelná vloupání, která mu vy-mesla několik tisíc korun.

Dne 22. července minulého roku hodlal provést zvlášť výnosný kousek v Suchdole, který však zmařil svým zápachem.

Vplížil se do jednoho statku a ukryl se pod postelí, vyčkávaje příhodné chvíle ke krádeži. Hospodyně byla dvakrát v pokoji a pronikavý zápach ji tak zarazil, že přivolala čeládku, pokoj prohledali a Herolda našli. Do-stal, co se do něj vešlo. Měl však při tom ná-pad bránit se revolverem a postřelil švakra hospodyně do nohy.

Soud vyměřil mu nyní dva roky těž-kého žaláře.

Svedení pod slibem manželství.

(Okresní soud v Mor. Ostravě.)

Jaromír K. byl ještě hloupoučkým sextá-nem, když se jeho srdce rozhořelo pro Martu S., která tehdy byla 15letou lyceistkou s po-mněnkovými očkami a dvěma zlatými copy vlásků. Léta rychle mijela a láska jejích ne-ochabovala. Jaromír K. odešel na techniku a stal se inženýrem a Martička zatím vyrostla v sličnou dívku. Byla královnou celé společ-nosti, a snad to bylo jejím neštěstím.

Byly manévry a ve vsi se utábořilo voj-sko. Toho dne bylo „korso“ na vsi zvláště ži-vé a nezvyklé. Všude blýskaly se důstojnické uniformy, crnkaly ostruhy... a domácí hoši měli dosti příčin k hněvu, poněvadž veškerý zájem místních krásek patřil dvojmu suknu. Ani Martička nezůstala pozadu. Výborně se bavila s mladým důstojníkem, a když se roz-cházeli, měli již pro příští den smlouvenou schůzku. Ale ne na korse, nýbrž u kapličky v lese. A neštěstí bylo hotovo. Martička pod-lehla vášnivému žáru mladého důstojníka a stalo se, co se státi nemělo. Horší však bylo, že ani ten nejchoulostivější okamžik nezůstal ušetřen zraku nezvaného svědka. Starý hajný, který ležel opodál v mlázi, viděl vše.

Druhého dne vojsko od táhlo dále a snad by bývalo bylo zase dobře, kdyby nebylo ono-ho svědka. Sotva se Jaromír K. navrátil do-mů, slyšel vše. Jaromír se rozběhl za Martou a přímo se jí tázal, je-li něco pravdy na tom, co slyšel. Martička sehrála menší scénu, za-přísahala se, že je nevinna, a Jaromír uvěřil, jak už muži jsou důvěřiví. Ještě se jí omluvil, pak ji horoucně zlíbal, slíbil jí, že si ji vezme a jako zálohu na sňatek vzal si to, o čem myslil, že ještě nikdo Martičce neurval.

Osten nedůvěry však mu přece zůstal v srdci. A pravda nezůstala utajena. Netrvalo to ani čtrnáct dní a náhoda vše vyzradila. Jaromír šel s Martičkou po vsi, kdy šel kolem poštovní posel a zvolal: „Pánbu dej dobrý po-ledne! Mám tu pro nich, slečinko, nějaký psan-íčko!“ Martička vzala dopis a sotva naň po-hlédla, po ouška se zapálila. Jaromír tušil ně-co nedobrého a jediným rychlým pohybem ru-ky dopisu se zmocnil, nedbaje zoufalých pro-festů Martiččiných. A nyní se rozčílil zase Ja-romír: dopis byl od pana poručíka a obsaho-val vášnivě vzdechy po onom blahu, prožitém tam v lese...

Jaromír řekl zoufalé Martě pouze čtyři slova: „My jsme, slečno, domluvili“ a odešel

od ní bez pozdravu. Více si jí pak nevšímal. Marta se však domnívala, že Jaromíra při-táhne násilím zpět, a podala na Jaromíra ozná-mení pro přestupek svedení pod slibem man-želství. Ale ani to jí nebylo nic platné. Jaro-mír u soudu prokázal, co se stalo tam u kapli-čky v lese, hajný to dosvědčil a dopis potvrdil.

Soudce vynesl pak rozsudek osvobozující, poněvadž zákon chrání pouze dívku zachova-lou, a tou Martička po onom dobrodružství v lese již nebyla...

Jak pan St. fotografoval koupající se dívky.

(Zemský trestní soud v Praze.)

Uvážíme-li že pan Otokar St. nemiloval žen, neholdoval alkoholu, ani karbanu, ani jiné hře, nebyl funkcionářem spolků, nepě-stoval holubů, ani králíků, ani kanárů, ani hádanek, ani křížovek, netancoval, nebyl ani fotbalovým, ani filmovým, ani radiovým fa-nouškem — tážeme se, pro pána krále, jakou mohl mít vášeň? A měl ji! Byl jí celý pro-niknut a posedlý, opila jeho smysly, uzavřela jeho mozek hermeticky proti rozumným dů-vodům, vláčela jím sem tam, pudila ho s mí-sta na místo: pan Otokar St. — fotografo-val. Byl úředníkem Živnobanky (proto mu na jeho vášeň zbývalo), a když po úřadě šel v restauraci oběd, řítil se domů, popadl apa-rát, vstříchl do kapsy desky a vydal se na lov. Ať slunce svítlo, ať přišlo, ať kroupy padaly, pan St. vycházel na lov za žní krásy a světla: fotografoval kde co: pražské věže i babky z Uhelného trhu, Vltavu i tovární komíny, za-jímavé starce i nezajímavá děvčata. Vracel se denně s kořistí domů a tam dlouho do noci vyvolával desky v pokoji, který si zřídil na tmavou komoru. Potom v předstíni své bytné oplachoval u vodovodu desky a platil v dů-sledku neobyčejné spotřeby vody čtvrtletně 69.76 Kč vodní dávky.

To byla jeho vášeň, které obětoval všechno. A také nesla ovoce: v jeho pokoji nebylo k hnutí. Stohy vyvolaných desek a kopírova-cích papírů rostly do nebezpečných výší i roz-měrů, takže jednoho dne přiběhl na pana St. pan domácí s poukazem, že strop se prohýbá pod nějakou děsnou tíží. Pan St. se omluvil a odnesl část svých plodů na půdu. Teď začalo přibývat materiálu zase tam, a jak to ještě dopadne, nevíme, neboť se mezitím udál pří-pad, který hodláme vyličit pro výstrahu, kam může zaníceného člověka zavést neblahá vášeň.

Pan St. si vyjel jedné krásné neděle do Dobřichovic, ovšem s aparátem a deskami. Byl srpen, slunce vysoko, obloha bez mraku, všechny vyhlídky na skvostné vodní, divukrás-né partie. Pan St. se vydal k Berounce. Jsa člověk plachý, nechtěl zbytečně bouřit lidí, koupajících se v řece, a procházkou mezi olše-mi šel značný kus cesty proti proudu. A hle, nepozorován, viděl dvě mladé, vnačné dívky, kterak smějíce se a laškujícíce ponořovaly svá bílá těla do vody a zas je vynořovaly ven.

Byl to utěšený, roztomilý obrázek. Panu St., ač na ženy nikdy nepomyslel, tlouklo srdce téměř hlasitě jako na poplach.

„Ty si chytnu,“ zamumlal, našel si vhodný výhled, pěkné popředí, zaostřil obrázek, zastrčil desku a číhal s nataženou spouští. Dočkal se. V okamžiku, kdy dívky postavily se přímo proti břehu, smějíce se čemusi, co si právě povídaly, stiskl pan St. spoušť — a už to bylo. Ale v tom také něčí pádná pěst spočinula na jeho rameni.

„Tak vy tak, budete tady číhat na bezbranné slečny, abyste se pak mohl před svými kumpány chlubit pikantními obrázky, to jo!“ — a překvapený pan St. pocítil na levé a pak na pravé tváři něco, co nelze nazvat jemným pohlazením. Slečny zatím unisono vypískly a seznavše, co se děje, vystoupily na břeh, zahalily se do plášťů a přiběhly k místu „činu“.

„I vy nestoudníku jeden!“ hrozila jedna něžným prstem.

„I vy halamo!“ pravila druhá, „co si to vlastně dovolujete?“

Pan St. byl překvapen tak, že se jen stěží vzpamatovával. Ale nevzpamatoval se ještě ani, když se ozvala pohrdavá poznámka pána, který ho napadl. „To je beztoho nějaký nemrava!“

To panu St. dodalo. Už se neovládl. Položil aparát, vyskočil a ocitnuv se tváří v tvář neznámému mladému muži, oplatil mu nejen předešlé pohlavky, ale vrátil mu je dokonce i s úroky, doprovodiv je pohlavky z brusu novými. To si zase nenechal líbit druhý pán a tak se na pravém břehu Berounky rozpoutala bitka, za níž obě slečny utekly, volajíc úpěnlivě o pomoc, ale po níž zůstal vítězem onen cizí pán, zatím co pan St. vycházel z boje roztrhán, umazán, s rozbitým nosem a co horšího — s rozbitým aparátem. do něhož neznámý kopl, až letěl k protějšímu stromu a rozbil se.

A tohle fotografické dobrodružství mělo v minulých dnech, byvši už jednou odročeno, dohru u samosoudce vrch. rady Jos. Svobody, kdy se zodpovídal pan Eduard Michota jednak ze zločinu poškození cizího majetku, jednak z přestupku lehkého ublížení na těle.

Obžalovaný elegán popíral jakoukoli vinu; prý jedna z těch slečen byla jeho snoubenkou a drzé počínání pana St. přivedlo ho z míry a do rozčilení. O aparát pak prý jen nerad zavadil v té chumelenici.

Ale pan St. pravil, že byl napaden, že svým fotografováním nemínil nic zlého, že fotografuje všecko na světě. Slečny zase pravily, že přišly až po prvním utkání, takže nemohou o počátku boje ničeho říci. O průběhu boje rovněž ne, poněvadž hned utekly. Ale ten pán že je chtěl asi kompromitovat.

Soud, uváživ všechny okolnosti, odsoudil pana Michotu toliko pro lehké ublížení na těle, jež bylo prokázáno lékařským vysvědčením, do vězení na dva dny s podmíněným odkladem trestu na rok. Na zločin poškození cizího majetku soud meznal, nemaje za prokázáno, že pan Michota do aparátu kopl úmyslně. S nárokem na náhradu škody za rozbitý aparát — byl to dvojitý anastigmat, Birnbau-mův model „Noblessa“ — poukázán soukromý účastník pan St. na pořad práva civilního.

—par.

Děvče z prádelny.

(Okresní soud v Praze III.)

V roce 1922 byla v prádelně pana X., vdovce a otce dvou dětí, zaměstnána jako roznáščka prádla paní Ch., mladá, hezká, červeno-lící panička, a její zaměstnavatel byl k ní prý někdy, když byl v dobré náladě, neobyčejně laskav, dokonce ji i někdy pohladil po tváři nebo vzal za bradičku.

Paní Ch. mežila se svým mužem v nejlepší shodě. Jaké toho byly důvody, jest neznámo, zdá se však, že spíše mužiček to byl, který se chtěl manželských pout zbavit, kdežto ženuška o rozvodu nechtěla ani slyšet. Konec konců přece jen došlo k dobrovolnému rozvodu manželství, ale k rozluce již nedošlo, poněvadž ona odepřela dáti k tomu souhlas, ba právě naopak za svým mužem do Plzně častěji odjížděla.

V říjnu 1922 narodilo se paní Ch. děcko, hezký, baculatý kluk. Poněvadž to bylo v porodnici, nestály kolem všechny tetičky a švagrové a nehádali, komu je kluk podoben. Ale v té době byl manžel paní Ch. již vážně churav, a tu ona, jako opatrná dáma, uvedla při narození děcka, že otcem jeho jest její zaměstnavatel pan X., tentýž, který ji někdy pohladil po tváři nebo vzal za bradičku. Manžel paní Ch. asi měsíc po narození dítěte zemřel.

To všechno bylo koncem roku 1922. Někdy na podzim 1925 obdržel majitel prádelny pan X. dopis od jednoho pražského advokáta, ve kterém ho týž vyzývá, aby do tří dnů jednak uznal otcovství k dítěti paní Ch., jednak zaplatil alimenty 450 Kč měsíčně od 1. října 1922 počínajíc. Tento dopis zůstal bez odpovědi. Tento týden obdržel pan X. obsílku k malostranskému okresnímu soudu. S touto obsílkou přišel k nám do redakce na poradu. Předali jsme věc našemu právnímu zástupci dr. Emilu Hartmannovi, který nám podal toto dobrozdání: Dítě narodilo se v platném, rozvedeném sice, ale nerozlučeném manželství. V takovém případě platí právní domněnka, že otcem dítěte jest manžel jeho matky. Jedině on má právo domáhat se žalobou odůznání manželského původu děcka, avšak žaloba musí býti podána do tří měsíců ode dne, kdy se o narození děcka dozvěděl. V tomto případě ovšem manžel před uplynutím této lhůty zemřel. Jeho dědicové měli právo domáhat se odůznání manželského původu děcka ve lhůtě tří měsíců od úmrtí manžela. Avšak tato lhůta uplynula, aniž by byla podána žaloba. I dítě samé může se domáhat toho, aby bylo uznáno, že není dítětem manželským, nýbrž že jest nemanželským. Lhůtu má k tomu hodně dlouhou, ještě jeden rok po dosažení zletilosti. Avšak takový spor se úzasně těžko provádí. Podle zákona se ve sporech o odůznání manželského původu vůbec nepřihlíží k údajům matky. Musí mimo to býti prokázáno, že bylo naprosto vyloučeno, že by v kritické době 180—300 dnů před narozením dítěte bylo došlo k nějakým stykům mezi manželi. Konečně musí poručník dítěte si vyžádati svolení poručenského soudu k vedení tohoto sporu, a zajisté že poručenský soud ve-lice důkladně bude uvažovati, zda má dáti